

Щоранку дорогою до школи Філіп, Фло та Кароліна завертають у невеличку цукерню в Глухому закутку № 23. Там вони купують у Лео (так звати власника) ласощі, якими смакують на перервах між уроками. Комісар карної поліції Ларс так само щоранку заходить у згадану цукерню. Він також є страшенним ласуном, а найбільше любить цукерки з локрицею¹. Проте їх поєднує не лише любов до солодоців, а й пристрасть до розслідування найзаплатаніших злочинів.

У детективної команди «Локриця», як вони себе назвали, є навіть власний офіс, де вони зустрічаються — голуб'ятня під дахом цукерні Лео.

¹ Локриця, або ж солодець, вербець, солодич. Багаторічна рослина родини бобових, солодкий корінь якої використовують у промисловості й медицині.

Лео — хазяїн цукерні та детектив. Він — ватажок у локричній команді.

Кароліна, або ж Каро. Завзята спортсменка і просто розумниця.

Комісар карної поліції Ларс добре знається на комп'ютерах.

Флорентин — наймолодший в агентстві, тому всі його зовуть Фло.

Філіп уміє наслідувати спів птахів. Його вірний супутник — какаду Коко.

Червона камбала у злочинному турі

1. Крадіжка серед білого дня

— Це трапилося так швидко! — розповідав пляжний вартовий локричній команді, повідомляючи про крадіжку, з часу якої минуло заледве двадцять хвилин. — Жінка, одягнена в сукню в горошок з короткими рукавами, підбігла до мене, тримаючи в руках смугасту пляжну сумку, з якої вкрали фотокамеру, — продовжував він. — Але краще ви самі опитайте жертву! — вартовий збентежено озирнувся, міркуючи, чи не покинула та жінка пляж.

— Та вона недалеко від нас! Здається, вона он там! — сказав Фло, роздивившись натовп і помітивши одну із характеристик, на яку раніше вказав вартовий.

— Чого ж ми чекаємо? Рушаймо! — бадьоро мовив Філіп.

2. На набережній

Фло із друзями впевнено попрямували до особи, що сиділа у пляжному кріслі з номером 23 та тримала в руках смугасту сумку, про яку раніше згадував вартовий. Це явно була та сама жінка, жертва змальованої крадіжки. Вона здавалася розгубленою і не змогла розповісти юним детективам нічого корисного про злочин.

— Це, мабуть, сталося на набережній посеред натовпу, — саме розповідала жінка, коли до них приєднався ще хтось.

— Можливо, я вам допоможу, — втрутився чоловік, назвавшись пляжним фотографом. — Я зробив це фото раніше, майстерно спіймавши своєю камерою момент крадіжки! — продовжив фотограф, тримаючи доказ у руках.

— Шкода тільки, що ви сфотографували хіба ноги злодія, — відповів йому Філіп, ледь стримуючи усмішку.

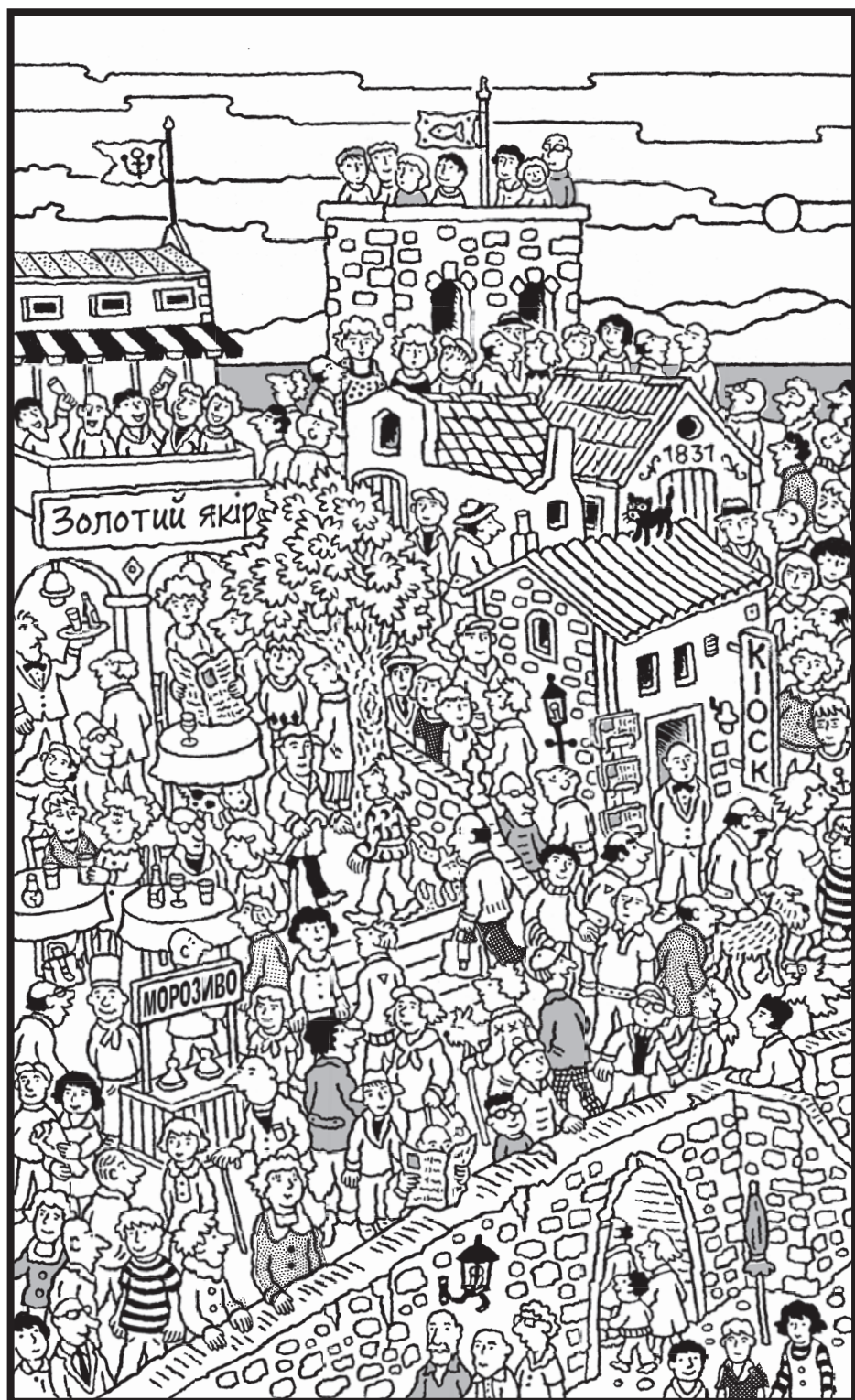
— Втім, у нас з'явилася перша зачіпка, — зрадив Фло, вказавши на маленького плямистого песика на фото. — Можливо, він нам допоможе.

— Та чи належить він злочинцю? — замислився Філіп, коли Каро раптом смикнула його за рукав.

— Зараз дізнаємося. Погляньте лиш, яке співпадіння! — прошепотіла Каро своїм друзям.

А за мить вони вже бігли вздовж набережної.

3. Під палючим сонцем

— Це точно той пес! — вигукнула Каро і вказала на чотирилапого, що сидів біля ніг свого господаря під столом у кафе «Золотий якір».

— Можливо, він щось запідозрив, — припустив Фло, коли вони підійшли до кафе, проте ніде не могли знайти підозрюваного.

— Нам явно не пощастило, адже він ховав своє обличчя за газетою, — розчаровано промовила Каро.

— Принаймні ми знайшли його пса, — підбадьорив усіх Фло.

— Ви тільки-но погляньте, он він де! — вигукнула Каро і вказала на особу, яку вони шукали.

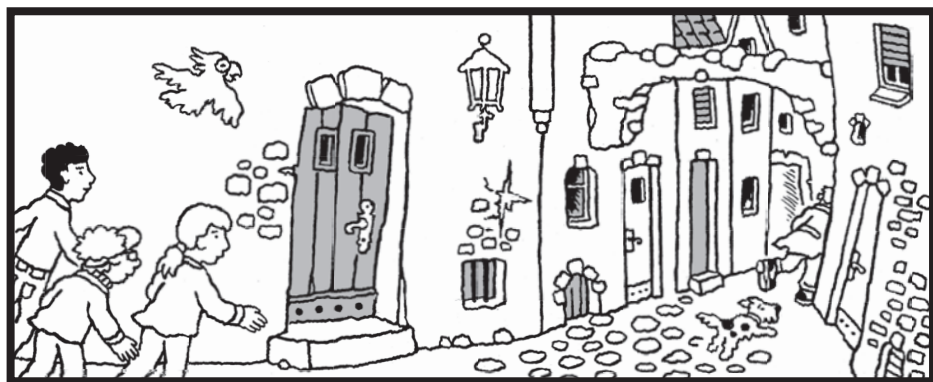
Чоловік сягнистими кроками долав вузький провулок, а слідом за ним біг його чотирилапий друг. Детективна команда «Локриця» помчала за ними.

— Та чи знайдемо ми його тут? — засумнівався Фло, коли вони вибігли до замків на пляжі.

Детективи презирнулися.

— Ходімо, он його чорно-білі... — Філіп затнувся. Він щось помітив і цілеспрямовано побіг туди.

4. Проти вітру

Біля входу в замок із назвою «Червона камбала» Філіп побачив чорно-білі топсайдери¹ чоловіка, якого вони шукали.

— Того чолов'ягу однаково ніде не видно. Принаймні тут залишився речовий мішок, парасолька та два рушники! — зауважила Каро, зазирнувши до замку.

Подальші міркування локричної команди перервав рапто-
вий крик.

— Швидко туди! Там точно щось трапилося! — по-
квапив друзів Філіп.

З уривків слів, які доносив їм вітер, троє детективів
здогадалися, що хтось поцупив невеликий моторний
човен.

— Він помчав туди! Я не розібрав назву човна, проте по-
мітив білий прапор на його носі, — схвильовано промовив
старий капітан і вказав своєю палицею на невелику протоку
перед пляжем.

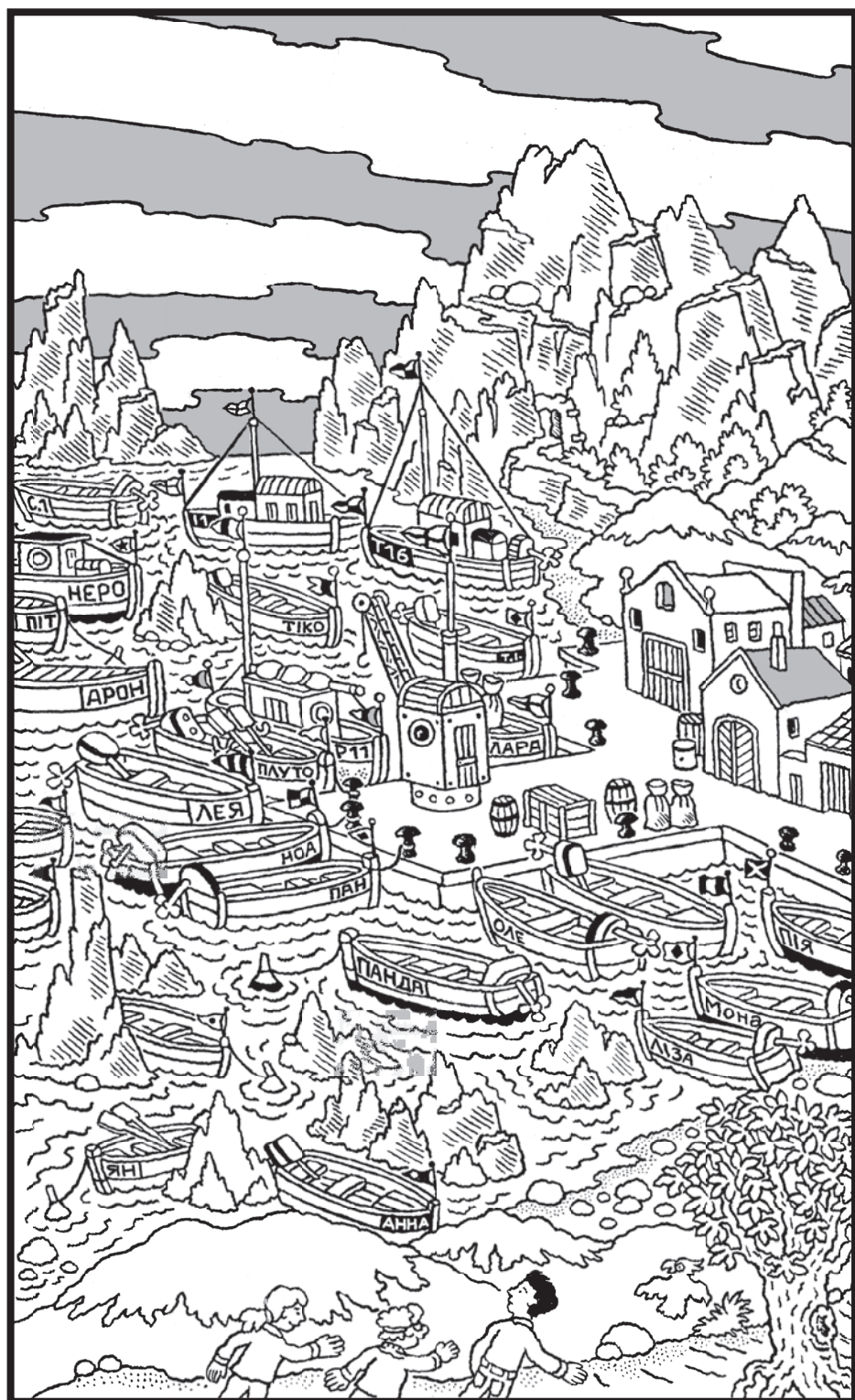
Довго не думаючи, команда детективів побігла вузькою
стежиною серед дюн, і вже за пів години вони опинилися на
обриві скель, що оточували пристань.

— Ані живої душі, — сказав Фло, глянувши вниз на пляж.

— Еге, — погодилася Каро. — Та принаймні наш утікач тут
уже був. І я знаю, як називається украдений човен.

¹ Топсайдери — взуття для занять вітрильним спортом чи просто чорно-білі черевики.

Зміст

Червона камбала у злочинному турі	6
Примара з Ойленмуру	38
Полювання на доктора Штруппека	66
Готель «Блакитний ліхтар»	94

Про автора

Юліан Пресс народився у 1960 році, вивчав графіку та ілюстрацію у Гамбурзькій спеціальній вищій школі, волонтерив у видавництві книг для молоді, співпрацював з молодіжними журналами та рекламним агентством. Незадовго після того він і сам почав писати та малювати для дітей. Він рано став на стежину свого батька, автора відомої «Чорної руки», та почав створювати власні детективні історії й картинки для роздивляння. Після тривалого перебування у Брюсселі, він тепер живе зі своєю дружиною в Гамбурзі. Заняття: вільний художник-графік та письменник.

Його живі та інтерактивні твори обожнюють і дорослі, і малі детективи.